

ΑΝΩΤΑΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΚΥΠΡΟΥ
ΔΕΥΤΕΡΟΒΑΘΜΙΑ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ

(Άρθρο 23(3)(β)(i) του Ν. 33/64 – Μεταβατικές Διατάξεις)

(Έφεση Κατά Απόφασης Διοικητικού Δικαστηρίου Αρ. 102/2018)

11 Μαρτίου, 2024

[ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, ΣΑΝΤΗΣ, ΓΕΩΡΓΙΟΥ, Δ/ΣΤΕΣ]

ΑΝΤΩΝΗΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ,

Εφεσείων,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΜΕΣΩ
ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ,

Εφεσίβλητων.

B. Χατζηχάνας, για τον Εφεσείοντα.

*Δ. Μ. Εργατούδη (κα), Ανώτερη Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για Γενικό
Εισαγγελέα της Δημοκρατίας, για τους Εφεσίβλητους.*

Σ. Ανδρέου, για το Ενδιαφερόμενο Μέρος Γεωργία Μιχαηλίδου-Βαρνάβα.

ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, Δ.: Η ομόφωνη απόφαση του Δικαστηρίου
θα δοθεί από τον **Σάντη, Δ.**

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΑΝΤΗΣ, Δ.: Ο *Εφεσείων* με επτά λόγους έφεσης εναντιώνεται στην απόφαση του *Διοικητικού Δικαστηρίου* ημερομηνίας 15.6.18 να απορρίψει την Προσφυγή 411/14 που τούτος είχε καταχωρίσει, ως Αιτητής, την 9.4.14 («η Προσφυγή») κατά της απόφασης των *Εφεσίβλητων* που δημοσιεύθηκε στην Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας την 28.2.14 («η προσβαλλόμενη απόφαση») με την οποία προήχθη «... και πάλιν, μετά από επανεξέταση ...» το Ενδιαφερόμενο Μέρος Γεωργία Μιχαλίδου-Βαρνάβα («το ΕΜ») στη μόνιμη θέση Πρώτου Λειτουργού Πληροφορικής, Τμήμα Υπηρεσιών Πληροφορικής, αναδρομικά από 1.2.07 μέχρι αφυπηρετήσεως «... αντί και/ή στη θέση του Αιτητή ...» (οι περικοπές είναι ανέπαφες όπως και όσες ακολουθούν).

Δυο λόγια για τα γεγονότα ώστε να καταστούν πιο κατανοητά όσα έπονται εξ απόψεως ανάλυσης των λόγων έφεσης.

Την 14.2.02 ο Γενικός Διευθυντής του Υπουργείου Οικονομικών («ο Γενικός Διευθυντής»), υπέβαλε πρόταση προς πλήρωση μίας κενής μόνιμης θέσης Πρώτου Λειτουργού Πληροφορικής, Τμήμα Υπηρεσιών Πληροφορικής. Η θέση προκηρύχθηκε την 15.3.02 στην Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας. Υποβλήθηκαν 19 αιτήσεις. Ακολούθησε έκθεση της Συμβουλευτικής Επιτροπής («η Συμβουλευτική Επιτροπή»), και υστερότερα συμπληρωματική της έκθεση. Η Επιτροπή Δημόσιας Υπηρεσίας («ΕΔΥ») αφού μελέτησε τις εκθέσεις της Συμβουλευτικής Επιτροπής, κάλεσε τον *Εφεσείοντα* και το ΕΜ σε προφορική

συνέντευξη, ως τους μόνους υποψήφιους που συστήθηκαν από τη Συμβουλευτική Επιτροπή. Η ΕΔΥ προέβη στην προφορική συνέντευξη και αποφάσισε την 25.1.07 να προσφέρει προαγωγή στο ΕΜ από την 1.2.07, με την προαγωγή να δημοσιεύεται στην Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας την 9.2.07. Κατά της απόφασης τούτης, ο Εφεσείων προσέφυγε στο Ανώτατο Δικαστήριο (*Αντωνίου ν. Δημοκρατίας, Υπόθ. Αρ. 403/07, ημ. 6.2.09*), επιτυγχάνοντας ακύρωση της, εξαιτίας κακής σύνθεσης της Συμβουλευτικής Επιτροπής, στην οποία μετείχε ως Μέλος ο Διευθυντής του Τμήματος Υπηρεσιών Πληροφορικής κ. Αγρότης («ο Διευθυντής Υπηρεσιών Πληροφορικής»), ο οποίος, ως κρίθηκε, βρισκόταν σε συνεχή δικαστική αντιπαράθεση με τον Εφεσείοντα κατά τρόπο που αφαιρείτο από τη σύνθεση της Συμβουλευτικής Επιτροπής η αναγκαία εγγύηση αμερόληπτης κρίσης. Η Δημοκρατία εφεσίβαλε, ωστόσο η απορριπτική απόφαση επικυρώθηκε από την Ολομέλεια την 13.7.12 στην *Δημοκρατία ν. Αντωνίου (2012) 3 Α.Α.Δ. 326*. Την 25.7.12 η ΕΔΥ αποφάσισε επανεξέταση της υπόθεσης με τη σύσταση νέας Συμβουλευτικής Επιτροπής («η νέα Συμβουλευτική Επιτροπή») στην οποία δεν μετείχε ο Διευθυντής Υπηρεσιών Πληροφορικής (κ. Αγρότης). Η νέα Συμβουλευτική Επιτροπή ετοίμασε έκθεση την 23.9.13, η οποία υπεβλήθη στην ΕΔΥ την 9.10.13, με την τελευταία να αποφασίζει (στις 24.10.13) την κλήση σε προφορική συνέντευξη και των δύο υποψηφίων που συστήθηκαν (*Εφεσείοντα και ΕΜ*). Έπειτα και από τις προφορικές συνεντεύξεις την 28.1.14 η ΕΔΥ στη βάση των στοιχείων που ανάγονταν στον αρχικό ουσιώδη χρόνο, αποφάσισε να προσφέρει προαγωγή στο ΕΜ, αναδρομικώς από 1.2.07.

Το Διοικητικό Δικαστήριο απορρίπτοντας τις εισηγήσεις του Εφεσείοντα - και την Προσφυγή - κατέληξε πως οι Εφεσίβλητοι, διά της ΕΔΥ, συνεκτίμησαν όλα τα τεθέντα στοιχεία, χωρίς να ξεφύγουν των ακραίων ορίων της εξουσίας τους, παρέχοντας προς τούτο και δέουσα αιτιολογία, πέραν του ότι ο Εφεσείων δεν είχε δείξει «... έκδηλη υπεροχή του έναντι του ενδιαφερόμενου μέρους ή έστω υπεροχή του σε ένα ή περισσότερα από τα μετρήσιμα κριτήρια ή σφαιρικά ...».

Ο Εφεσείων προτάσσει ότι το Διοικητικό Δικαστήριο εσφαλμένα απέρριψε την Προσφυγή «... αφού αποδέχθηκε τη σύσταση του Διευθυντή υπέρ του ΕΜ ...» (λόγος έφεσης 1), πως εξίσου λανθασμένα και υπό πλάνη το έκρινε ότι ο ισχυρισμός του Εφεσείοντα για υπεροχή του σε πείρα «... κρίνεται απορριπτέος ...» (λόγος έφεσης 2), και πως στα προσόντα είχε ελαφρά υπεροχή το ΕΜ διότι «... διαθέτει μεταπτυχιακό δίπλωμα στη Διοίκηση ...» (λόγος έφεσης 3), αφού κακώς και πάλι θεώρησε πως ο Εφεσείων δεν έδειξε έκδηλη υπεροχή έναντι του ΕΜ (λόγος έφεσης 4), και ότι η προσβαλλόμενη απόφαση «... δεν έπασχε, ούτε ήταν αναιτιολόγητη ...» επειδή, ως αποφάσισε το Διοικητικό Δικαστήριο «... το ΕΜ αξιολογήθηκε σε ψηλότερο επίπεδο κατά την προφορική συνέντευξη ...» (λόγος έφεσης 5), παραλείποντας κιάλας να αποφανθεί για «... την υπέρμετρη καθυστέρηση που σημειώθηκε για την επανεξέταση της πλήρωσης της θέσης, αφού η διοικητική πράξη ακυρώθηκε και κατ' Έφεση το 2012 ... και η θέση πληρώθηκε το 2014 ...» (λόγος έφεσης 6), αποφασίζοντας εν τέλει λαθεμένα την απόρριψη της

Προσφυγής «... αφού έκρινε ότι δεν έπασχε η συγκρότηση της Συμβουλευτικής ...» (λόγος έφεσης 7).

Ως εκ του αντικειμένου του, ο λόγος έφεσης 7 πρέπει να εξεταστεί πρώτος αφού τυχόν αποδοχή του δυνατόν να οδηγήσει σε επιτυχία της έφεσης άνευ ετέρου (*Κοινοπραξία Παναγιώτης Χαπέσης & Κώστας Α. Ζαχαρίας ν. Δημοκρατίας, Α.Ε. 59/15, ημ. 4.4.22*).

Το πράττουμε αμέσως.

Σε συμμόρφωση προς την *Δημοκρατία ν. Αντωνίου (2012) 3 Α.Α.Δ. 326*, οι *Εφεσίβλητοι* αποφάσισαν όπως η διαδικασία επανεξεταστεί εξ υπαρχής με τη σύσταση νέας *Συμβουλευτικής Επιτροπής* στην οποία δεν θα μετείχε - και όντως δεν μετείχε - ο *Διευθυντής Υπηρεσιών Πληροφορικής*.

Το *Διοικητικό Δικαστήριο* κατέγραψε την κρίση του, ως ακολούθως:

«[...] Συγκροτήθηκε νέα Συμβουλευτική Επιτροπή, η οποία απαρτίζετο από τον Γενικό Διευθυντή του Υπουργείου Οικονομικών, κο Πατσαλίδη, ως Πρόεδρο, και τέσσερα άλλα μέλη, ήτοι τον κο Κυπριανού, Διευθυντή Τμήματος Δημόσιας Διοίκησης και Προσωπικού, αντί του κου Αγρότη, τον κο Χαραλάμπους, Οικονομικό Διευθυντή του Υπουργείου Οικονομικών, τον κο Μιχαήλ, επίσης Οικονομικό Διευθυντή και την κα Πετροκώστα, Οικονομική Διευθύντρια.

Ως έχω ήδη αναφέρει ανωτέρω, υπήρχε υπό μορφή δεδουλευμένου πλέον, αντικειμενική αδυναμία του κου Αγρότη να συμμετέχει στη Συμβουλευτική Επιτροπή. Η αντικειμενική αυτή αδυναμία συμμετοχής του, λόγω κωλύματος, δεν ήταν προσωρινή, ούτε περιστασιακή, δηλαδή δεν αφορούσε μόνο μία συνεδρία της Συμβουλευτικής Επιτροπής, αλλά αφορούσε αυτή καθ' εαυτή τη συμμετοχή του στη Συμβουλευτική Επιτροπή, που είχε συσταθεί για συγκεκριμένο σκοπό. Είχε επομένως το χαρακτήρα της εξαίρεσης, δηλαδή του αποκλεισμού του πλέον από οποιαδήποτε περαιτέρω

συνεδρία της Συμβουλευτικής Επιτροπής. Συνεπώς, το ζήτημα δεν επιλύετο με την ύπαρξη απαρτίας, ως η εισήγηση του αιτητή, με τη συμμετοχή δηλαδή των υπόλοιπων μελών της Συμβουλευτικής Επιτροπής. Εδώ επρόκειτο ουσιαστικά για κένωση της θέσης ενός Μέλους που συμμετέχει στη Συμβουλευτική Επιτροπή. Αφορούσε επομένως, ζήτημα συγκρότησης της Συμβουλευτικής Επιτροπής και όχι ζήτημα σύνθεσης, έτσι ώστε να καλύπτεται η απουσία του από την ύπαρξη απαρτίας.

Εν τη απουσία ρητής νομοθετικής πρόνοιας στον περί Δημόσιας Υπηρεσίας Νόμο, Ν. 1/90, εφαρμογή έχουν οι διατάξεις του άρθρου 13(3) του περί των Γενικών Αρχών του Διοικητικού Δικαίου Νόμου, Ν. 158(I)/1999, το οποίο ορίζει τα ακόλουθα:

«Αν υπάρχει αντικειμενική αδυναμία τήρησης της διαδικασίας που προβλέπει ο νόμος, η διοίκηση μπορεί να ακολουθήσει μια παραπλήσια διαδικασία που παρέχει τα ίδια εχέγγυα με την προβλεπόμενη από το νόμο» [...].»

Η πρωτόδικη πραγμάτευση είναι ορθή, και υπό τις περιστάσεις ορθολογική αφού, όχι μόνο σωστά αντικαταστάθηκε ο Διευθυντής Υπηρεσιών Πληροφορικής, αλλά και λελογισμένα ακολουθήθηκε από την ΕΔΥ μια παραπλήσια διαδικασία που παρείχε και διασφάλιζε όσα και η προβλεπόμενη διαδικασία κατά το **Άρθρο 32 του Περί Δημόσιας Υπηρεσίας Νόμου 1/90 (Χαραλάμπους-Snow v. Δημοκρατίας (2009) 3 Α.Α.Δ. 303, 305-309, Δημοκρατία v. Αντωνίου και Άλλων (Αρ. 1)(2004) 3 Α.Α.Δ. 279, 284-286)**.

Κανένα έρεισμα δεν παρέχεται για εφετειακή ανατροπή.

Ο λόγος έφεσης 7 απορρίπτεται.

Προχωρούμε στην εξέταση των λόγων έφεσης 1, 2 και 3 σωρευτικά.

Το Διοικητικό Δικαστήριο εξακρίβωσε πως η νέα Συμβουλευτική Επιτροπή επανεξέτασε όσα όφειλε να επανεξετάσει με βάση το νομικό και πραγματικό καθεστώς που ίσχυε κατά τους ουσιώδεις χρόνους.

Ο ισχυρισμός του Εφεσείοντα (στον λόγο έφεσης 1), ότι το Διοικητικό Δικαστήριο άστοχα θεώρησε ως μη πάσχουσα τη σύσταση του Γενικού Διευθυντή (αφού όχι μόνο ήταν αντίθετη προς τα στοιχεία των φακέλων αλλά και γιατί αξιολόγησε τους υποψηφίους «... από τις συνεντεύξεις ενώπιον της ΕΔΥ ...»), δεν στοιχειοθετείται από όσα τέθηκαν στο Διοικητικό Δικαστήριο.

Η άποψη του Εφεσείοντα, ανατρέπεται εκ του Παραρτήματος 10 στην Ένσταση (που αποτελεί το πρακτικό της επίδικης συνεδρίας της ΕΔΥ ημερομηνίας 28.1.14), όπου ρητώς καταγράφονται οι παράμετροι της σύστασης.

Η όποια αποτίμηση των προφορικών συνεντεύξεων κατά τον τρόπο που υποστηρίχθηκε εκ πλευράς Εφεσείοντα στον λόγο έφεσης 1, δεν αμφισβητήθηκε εκεί ευθέως, ούτε όμως και προωθήθηκε στους λόγους ακύρωσης στην Προσφυγή και στις γραπτές αγορεύσεις του πρωτοδίκως.

Ως εκ τούτου, κάθε άλλη συζήτηση για την προβληματική παρέλκει ως απαράδεκτη (*Withanachi v. Δημοκρατίας, Ε.Α.Δ. 71/18, ημ. 7.2.24, Κολοκάσης v. Δημοκρατίας και Άλλου (2010) 3 Α.Α.Δ. 23, 27, Γεωργίου v. Αρχής Ηλεκτρισμού Κύπρου (1999) 3 Α.Α.Δ. 674, 680*).

Σε ό,τι αφορά στο κριτήριο της αξίας μεταξύ *Εφεσείωντα* και *ΕΜ*, το *Διοικητικό Δικαστήριο* - και ορθώς κατά τα δεδομένα - δεν εντόπισε μεμπτή απόκλιση αρχών και ευχέρειας από τους *Εφεσίβλητους*.

Απεναντίας, διαπίστωσε ότι ήταν ορθή η κρίση της *Διοίκησης* πως ο *Εφεσείων* και το *ΕΜ* παρουσίαζαν σχεδόν ισοδυναμία μεταξύ τους, ενώ ως προς την αρχαιότητα ο *Εφεσείων* «... υπερείχε ελαφρώς...» καθότι προήχθη σε Πρώτο Λειτουργό Μηχανογράφησης την 1.5.94 (ενώ το *ΕΜ* την 5.8.95), με το στοιχείο όμως τούτο, ως απόμεινο θέσης πρώτου διορισμού και προαγωγής ψηλά στην ιεραρχία, να κρίνεται ως πολύ περιορισμένης αξίας (*Σολομωνίδης ν. Δημοκρατίας, Α.Ε. 1/17, ημ. 18.9.23, Κολέττας ν. Δημοκρατίας, Α.Ε. 32/16, ημ. 20.6.23*).

Για την πείρα, κρίθηκε πως ο *Εφεσείων* και το *ΕΜ* πιστώθηκαν δεόντως με τη δεκαετή πείρα σε θέματα μηχανογράφησης όπως και με την κατοχή πενταετούς πείρας σε διευθυντικά και εποπτικά καθήκοντα.

Ούτε και σε αυτή την πτυχή εντοπίζεται μεμπτότητα, μια και όσα στοιχεία αφορούσαν στην υπό συζήτηση μεταβλητή, συνεκτιμήθηκαν βάσει του τεθέντος υλικού από τους *Εφεσίβλητους* δίχως να χρειάζεται από αυτούς εξειδικευμένη και ρητή αναφορά στο καθένα από τα εν λόγω στοιχεία (*Καραγιάννη-Κλεάνθους ν. Δημοκρατίας (2016) 3 Α.Α.Δ. 673, 684*).

Για τα περί των προσόντων, το *Διοικητικό Δικαστήριο* είπε και αυτά:

«[...] Παρατηρώ στο Σχέδιο Υπηρεσίας της επίδικης θέσης, στα απαιτούμενα προσόντα για προαγωγή (παράγραφος 3B), ότι απαιτείτο, χωρίς οποιοδήποτε περιορισμό, η κατοχή πανεπιστημιακού διπλώματος ή τίτλου ή ισότιμου προσόντος σε οποιοδήποτε θέμα, και κατοχής της θέσης Ανώτερου Λειτουργού Πληροφορικής. Συνεπώς, ορθώς κρίθηκε, τόσο από την Συμβουλευτική Επιτροπή, όσο και από την Επιτροπή Δημόσιας Υπηρεσίας ότι και οι δύο υποψήφιοι πληρούσαν τα απαραίτητα προσόντα του Σχεδίου Υπηρεσίας και δεν ήταν επιτρεπτό να γίνει οποιοσδήποτε περαιτέρω χαρακτηρισμός της αμεσότητας στη σχετικότητα των ήδη κατεχόμενων απαιτούμενων προσόντων [...]».

Η προσέγγιση αυτή, στην ουσία της, συνάδει πλήρως με τη νομολογία αλλά και τα αφορώντα στην περίπτωση γεγονότα (*Δημοκρατία και Άλλου ν. Μιχαηλίδη (1999) 3 Α.Α.Δ. 756, 762*).

Έγινε προσέτι λόγος από τον κ. Χατζηχάννα περί κατοχής από τον *Εφεσείοντα* μεταπτυχιακού διπλώματος στη Διοίκηση Επιχειρήσεων, το οποίο, σε αντίθεση με φερόμενα ανάλογο προσόν του *ΕΜ*, αγνοήθηκε και παραγνωρίστηκε από τους *Εφεσίβλητους* «... ως να μην υπήρχε και δεν κατείχε το ίδιο προσόν και ο αιτητής ...».

Αυτό, δεν ευσταθεί.

Κατ' αρχάς, το σχετικό προσόν του *ΕΜ* (Management Post-Graduate Diploma Course), καταγράφηκε στο *Ερυθρό 103* εντός του *Προσωπικού Φακέλου* του (*Τεκμήριο 3*), με το αντίγραφο του πιστοποιητικού να είναι επίσης καταχωρισμένο εκεί (*Ερυθρό 98*).

Σε σχέση προς το περί ου ο λόγος προσόν του *Εφεσείοντα* (Πιστοποιητικό στη Διοίκηση Επιχειρήσεων) - και σε αντίθεση με όσα κατά διαλαθούσα προσοχή

υποβλήθηκαν στο περίγραμμα των *Εφεσίβλητων* περί κατάθεσης του από τον κ. Χατζηχάννα στο στάδιο των πρωτόδικων διευκρινίσεων κατά τρόπο που δεν «... μπορεί να ληφθεί υπόψη από τη Σεβαστή Ολομέλεια, καθότι αυτό δεν βρίσκεται καταχωρημένο στους σχετικούς διοικητικούς φακέλους ...» (η υπογράμμιση είναι δική μας) - τούτο το προσόν περιγράφεται σε επιστολή του ιδίου του *Εφεσείοντα* προς τον Πρόεδρο της *ΕΔΥ* ημερομηνίας 25.6.90 (*Ερυθρό 112*), με αντίγραφο του πιστοποιητικού να είναι καταχωρισμένο ως *Ερυθρό 111* στον *Προσωπικό Φάκελο* του *Εφεσείοντα* (*Τεκμήριο 1*).

Το *Διοικητικό Δικαστήριο* συνεκτίμησε σχετικά ό,τι υπολόγισε και η *ΕΔΥ* - ως προκύπτει καθαρά από τα πρακτικά της ημερομηνίας 28.1.14 (*Παράρτημα 10/Ένσταση*) - ήτοι πως το *ΕΜ* είχε ελαφρά υπεροχή σε προσόντα αφού διέθετε «... μεταπτυχιακό δίπλωμα στη Διοίκηση, για την απόκτηση του οποίου ήταν απαιτούμενη η επιτυχία σε σχετικές εξετάσεις».

Δεν υπάρχει καμιά ένδειξη ότι η *ΕΔΥ* παραγνώρισε το συζητούμενο προσόν του *Εφεσείοντα*, ως λέγει ο *Εφεσείων*, με τον αποφασιστικό παράγοντα να αφορά στην απόκτηση του προσόντος ύστερα από σχετικές εξετάσεις, όπως στην περίπτωση του *ΕΜ* (μετά από εξάμηνη φοίτηση στο Κέντρο Παραγωγικότητας), και όχι κατόπιν απλής παρακολούθησης (στο Κέντρο Παραγωγικότητας), πέντε σχετικών θεμάτων διάρκειας 40 ωρών το καθένα, όπως στην περίπτωση του *Εφεσείοντα*.

Αντιθέτως, ως επίσης αναφέρεται από τα πρακτικά της ημερομηνίας 28.1.14 (Παράρτημα 10/Ένσταση), η ΕΔΥ έλαβε (ανάμεσα σε άλλα) «... δεόντως υπόψη ... το περιεχόμενο των Προσωπικών Φακέλων ... των υποψηφίων ...».

Εφόσον οι φάκελοι με τα προσωπικά στοιχεία των υποψηφίων βρίσκονταν ενώπιον της ΕΔΥ, θεωρείται κατ' αρχήν ότι τούτη είχε το σύνολο των στοιχείων για να μπορεί να προχωρήσει σε ανάλογη κρίση (*Αρτεμίου-Φωτιάδου ν. Δημοκρατίας, Ε.Α.Δ. 84/16, ημ. 2.10.23, Ορφανού ν. Δημοκρατίας, Α.Ε 131/12, ημ. 19.4.18, Βραχίμης ν. Δημοκρατίας (2017) 3(B) Α.Α.Δ. 771, 777-781, Χαραλάμπους ν. Αρχής Λιμένων Κύπρου (2011) 3(A) Α.Α.Δ. 273, 281-282, Καψοσιδέρης ν. Δημοκρατίας (1995) 3 Α.Α.Δ. 170, 174-176, Δημοκρατία ν. Κωνσταντινίδη (1993) 3 Α.Α.Δ. 234, 241-244*).

Επομένως, δεν υφίσταται περιθώριο παρέμβασης.

Οι λόγοι έφεσης 1, 2 και 3 απορρίπτονται.

Με τον λόγο έφεσης 4, ο Εφεσείων προβάλλει πώς το Διοικητικό Δικαστήριο σφαλερώς απέρριψε την Προσφυγή αφού έκρινε ότι τούτος δεν κατέδειξε έκδηλη υπεροχή έναντι του ΕΜ, ή έστω υπεροχή σε ένα ή περισσότερα των μετρήσιμων κριτηρίων.

Δεν συμφωνούμε.

Η ΕΔΥ, για να δικαιολογήσει και αιτιολογήσει την επιλογή της, δεν όφειλε να καταλήξει ότι το ΕΜ υπερείχε εκδήλως των άλλων υποψηφίων. Ωστόσο, ο

Εφεσείων όφειλε να καταδείξει πως υπερείχε εκδήλως του επιλεχθέντος *ΕΜ* αφού μονάχα σε τέτοια περίπτωση θα μπορούσε δυνητικώς να αποφασισθεί ότι η *ΕΔΥ*, προβαίνοντας στην επιλογή του *ΕΜ*, υπερέβη τα ακραία όρια της διακριτικής της ευχέρειας ενεργώντας τουτέστιν πλημμελώς (*Σολομωνίδης ν. Δημοκρατίας (ανωτέρω), Δημοκρατία ν. Παπαχριστοδούλου (2002) 3 Α.Α.Δ. 329, 337-338*).

Τίποτα από όσα συζήτησε ο *Εφεσείων* δεν καταδεικνύει έκδηλη υπεροχή του έναντι του *ΕΜ*, μήτε και υποδείχθηκε επαρκώς νομιμοποιητικός λόγος ανατροπής τής υπό ανάλυση πρωτόδικης απόφασης λόγω, εκτός θεμιτών ορίων αξιολόγησης οποιουδήποτε άλλου στοιχείου ή παραμέτρου (*Χατζηκωστή ν. Δημοκρατίας, Ε.Α.Δ. 72/17, ημ. 14.11.23, Γρουτίδης ν. Δημοκρατίας, Α.Ε. 169/14, ημ. 1.11.21*).

Καταλήγοντας σε αυτά - και τούτο ισχύει οριζοντίως σε κάθε άλλη θεματική που αφορά στην παρούσα - είχαμε κατά νουν τη διαχρονικά σταθερή στάση της νομολογίας πως όταν η *Διοίκηση* ενασκει τη διακριτική της ευχέρεια εντός εύλογων και επιτρεπτών πλαισίων (όπως στην προκειμένη), το Δικαστήριο δεν ασκεί κατά κανόνα πρωτογενή έλεγχο και δεν υποκαθιστά την κρίση της με τη δική του εντύπωση (*Πηλείδης ν. Δημοκρατίας, Ε.Α.Δ. 95/17, ημ. 19.12.23, Αρτεμίου-Φωτιάδου ν. Δημοκρατίας (ανωτέρω)*).

Ο λόγος έφεσης 4 απορρίπτεται.

Για τον λόγο έφεσης 5 και τα περί λάθους του Διοικητικού Δικαστηρίου στην κρίση του ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν έπασχε αφού το ΕΜ αξιολογήθηκε σε υψηλότερο επίπεδο κατά την προφορική συνέντευξη από ό,τι ο Εφεσείων, παρατηρούμε πως καμιά έκφανση όσων προώθησε ο δικηγόρος του Εφεσείοντα, ή που αναδύεται από την πρωτόδικη κρίση και το υλικό που κατατέθηκε στο Διοικητικό Δικαστήριο, θα μπορούσε αντικειμενικώς να θεμελιώσει τη θέση.

Αρκεί να παραθέσουμε αυτούσια την πρωτόδικη κρίση επί του θέματος:

«[...] Στη βάση των πιο πάνω, η Επιτροπή Δημόσιας Υπηρεσίας, επέλεξε για προαγωγή το ενδιαφερόμενο μέρος, λαμβάνοντας υπόψη ότι αυτή αξιολογήθηκε στο υψηλότερο επίπεδο κατά την προφορική συνέντευξη που έγινε ενώπιόν της, αξιολογήθηκε σε υψηλότερο επίπεδο από τη Συμβουλευτική Επιτροπή, είναι ίση σε αξία, όπως αυτή αντικατοπτρίζεται στις Ετήσιες Υπηρεσιακές Εκθέσεις με έμφαση στα τελευταία προ του ουσιώδους χρόνου έτη, διαθέτει υπέρ της τη σύσταση του Γενικού Διευθυντή. Η Επιτροπή Δημόσιας Υπηρεσίας, σημείωσε επίσης την ελαφρά υπεροχή του ενδιαφερόμενου μέρους σε προσόντα, καθότι αυτή διέθετε μεταπτυχιακό δίπλωμα στη Διοίκηση, για την απόκτηση του οποίου ήταν απαιτούμενη η επιτυχία σε σχετικές εξετάσεις [...]».

Τα παραπάνω, ταυτίζονται και με συναφή επί του ζητήματος νομολογία (βλ. κατ' αναλογία, *Δημοκρατία ν. Στολιανού και Άλλης, Ε.Α.Δ. 83/20, ημ. 5.4.22, Κωνσταντινίδης ν. Δημοκρατίας, Α.Ε. 46/15, ημ. 1.2.22*).

Ο λόγος έφεσης 5 απορρίπτεται.

Με τον λόγο έφεσης 6, ο Εφεσείων διατείνεται ότι το Διοικητικό Δικαστήριο απέρριψε την Προσφυγή με υπέρμετρη καθυστέρηση εν σχέσει προς τα περί επανεξέτασης πλήρωσης της θέσης.

Ο *Εφεσείων* δεν υποστήριξε τέτοιο ισχυρισμό πρωτοδίκως, μα ούτε και δικογράφησε κάτι ανάλογο στην *Προσφυγή*, ή συζήτησε στη γραπτή του αγόρευση στο *Διοικητικό Δικαστήριο*, και έτσι το επιχείρημα δεν μπορεί να εξεταστεί, για λόγους όμοιους με εκείνους που υποδείξαμε, υπό διάφορη οπτική, στον *λόγο έφεσης 1*.

Εν πάση περιπτώσει, η θέση του *Εφεσείοντα* έμεινε μετέωρη πραγματικής σημασίας αλλά και επίρρωσης, περιοριζόμενη σε μια φραστική αποτύπωση (στο περίγραμμά του), ότι η κατ' ισχυρισμό παραβίαση τον «... ζήμωσε σημαντικά ...».

Δεν διακρίνουμε, με βάση τα γεγονότα και περιστατικά της υπόθεσης αλλά και όσα προείπαμε και αποφασίσαμε αναφορικά προς τους *λόγους έφεσης* που εξετάσαμε, πώς εν προκειμένω η όποια καθυστέρηση - που πάντως δεν ήταν υπέρμετρη ή αδικαιολόγητη αφού πέραν των άλλων από την έκδοση απόφασης στην *Δημοκρατία ν. Αντωνίου (2012) 3 Α.Α.Δ. 326* (13.7.12) μέχρι το πέρας της επίμαχης επανεξέτασης και τη δημοσίευση της *προσβαλλόμενης απόφασης* στην Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας (28.2.14) μεσολάβησε περίπου ενάμισι έτος - θα μπορούσε να οδηγήσει έτσι κι αλλιώς σε τελεσφόρηση της έφεσης, ιδίως, ελλείψει και συναρτώμενων προς αυτή παρεπομένων στη δικαιοσύνη της επανεξέτασης, αλλά και στα όποια δικαιώματα του *Εφεσείοντα*.

Ο *λόγος έφεσης 6* απορρίπτεται.

Τίποτα δεν συνηγορεί υπέρ ευόδωσης της έφεσης.

Η έφεση απορρίπτεται.

Επιδικάζουμε έξοδα ύψους €3.900,00 υπέρ των *Εφεσίβλητων* και εναντίον του *Εφεσεύοντα*.

Τ.Θ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, Δ.

Ν.Γ. ΣΑΝΤΗΣ, Δ.

Η. ΓΕΩΡΓΙΟΥ, Δ.

/μκε